

488.

ORZECZENIE NR 3 MINISTRA SKARBU
z dnia 9 sierpnia 1948 r.**o przejęciu przedsiębiorstw na własność Państwa.**

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 pkt. d i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62 i z 1948 r. Nr 25, poz. 170)

orzekam:

Na własność Państwa zostają przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwa firm, wymienionych w załączniku.

Przedsiębiorstwa te zostały umieszczone w pierwszym wykazie przedsiębiorstw ogłoszonym w „Monitorze Polskim” Nr 31 z dnia 3 marca 1947 r. na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1946 r. Zarządy przeciwko upaństwowieniu przedsiębiorstw firm, wymienionych w załączniku, wniesione w terminie określonym w §§ 23 i 32 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów zostały roz-

patrzone przez Główną Komisję do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw i w sprawach tych przedsiębiorstw zapadły postanowienia Zespołu Odwoławczego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw o przedstawieniu wniosku o wydanie orzeczenia o przejęciu tych przedsiębiorstw na własność Państwa.

Przedsiębiorstwa firm wymienionych w załączniku ulegają przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości wraz z nieruchomością i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno - prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań, mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czyny niedozwolone.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i nie ulega zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

Załącznik do orzeczenia Nr 3 Ministra Skarbu z dn. 9 sierpnia 1948 r.
WYKAZ PRZEDSIĘBIORSTW

L. p.	L. p. Wykazu Nr. 1	Nazwa przedsiębiorstwa (firma i miejsce położenia (siedziba))	Przedmiot przedsiębiorstwa	Uwagi
1.	3.	Rektyfikacja Miechowska, Miechów, Charsznica, woj. Kie- leckie	Rektyfikacja spirytusu	Część nieruchomości „Kolonія zagrody Charsznica” sprzedana przez przedsiębiorstwo Mieczysławowi Malatyńskiemu aktem sporządzonym przez notariusza Aydukiewicza w Miechowie w dn. 2.V.1946 r. Nr Rp. 473/46 zostaje włączona w skład upaństwowionego przedsiębiorstwa.
2.	24	Polski Przemysł Wódczany S. A., Starogard, ul. Rycerska 3, woj. pomorskie.	Gorzelnia koniaków i fabryka wódek	Przejęciu na własność Państwa podlega: 1) Gorzelnia koniaków i fabryka wódek w Starogardzie z nieruchomościami przy ul. Rycerskiej 3 i Wąskiej 4 z wyłączeniem urządzeń musztardowni i ocetowni; 2) nieruchomość w Starogardzie przy ul. Pomorskiej (ozn. hip. t. V. B. k. 230).

489.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 lipca 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji
Publicznej i Ziem Odzyskanych**w sprawie trybu postępowania wierzycieli w zakresie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.**

W myśl art. 193 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 84) z dniem 1 marca 1947 r. straciły moc obowiązującą wszelkie przepisy dotyczące przedmiotów unormowanych w tym dekrete a m. in. ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe i o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328). W związku z tym straciło również moc obowiązującą wydane na podstawie art. 3 i 4 wspomnianej ustawy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) a tym samym stała się nieaktualna instrukcja z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów tego rozporządzenia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 16, poz. 518).

Na podstawie art. 5 powołanego wyżej dekretu ustala się następujący tryb postępowania wierzycieli w zakresie egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych:

Uwagi wstępne.

Użyty w niniejszym zarządzeniu skrót: „egz. adm.” oznacza dekret z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 84).

Wierzycielem w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest władza lub instytucja uprawniona na podstawie obowiązujących przepisów do żądania ściągania świadczeń pieniężnych w trybie administracyjnym (art. 8 egz. adm.).

Wierzycielem zastępczym jest zarząd gminy miejskiej lub wiejskiej, upoważniony przez wierzyciela do zastępowania go w postępowaniu egzekucyjnym przed władzami egzekucyjnymi (art. 25 egz. adm.).

Dłużnikiem jest każda osoba, na której ciąży obowiązek wykonania świadczenia pieniężnego na rzecz wierzyciela.

Władzami egzekucyjnymi są:

a) urzędy skarbowe jako władze I instancji,

b) izby skarbowe jako władze II instancji.

Zastępczymi władzami egzekucyjnymi są władze, którym Rada Ministrów poruciła przymusowe ściąganie świadczeń pieniężnych (art. 2 ust. 2 egz. adm.). Jeżeli przymusowe ściąganie danego świadczenia pieniężnego zostało poruczone zastępczym władzom egzekucyjnym — wierzyciel bądź wierzyciel zastępczy stosuje w zakresie egzekucji tego świadczenia przepisy niniejszego zarządzenia.

Upomnienie.

Przed skierowaniem do władzy egzekucyjnej wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel, bądź wierzyciel zastępczy powinien po upływie terminu płatności należności wystać dłużnikowi za potwierdzeniem odbioru pisemne upomnienie według wzoru nr 1 sporządzone przebitkowo.

W razie wysłania upomnienia przez pocztę, upomnienie należy złożyć w ten sposób, aby adres do wierzyciela (wierzyciela zastępczego), umieszczony na potwierdzeniu odbioru upomnienia, był niewidoczny. Po doręczeniu upomnienia, odpis upomnienia, będący zarazem potwierdzeniem odbioru, zostanie zwrócony wierzycielowi (wierzycielowi zastępczemu).

Jeżeli świadczenie pieniężne dłużnik obowiązany jest obliczyć i uiścić bez doręczenia mu decyzji (nakazu płatniczego), wierzyciela, wysłanie upomnienia nie jest konieczne (art. 26 ust. 2 egz. adm.). W tym przypadku jednak wierzyciel czyni o tym wzmiankę we wniosku o wszczęcie egzekucji.

Jedno upomnienie może obejmować różne należności wierzyciela, poszukiwane u tego samego dłużnika.

Koszty upomnienia wynoszą 1% ogólnej sumy należności (bez odsetek lub dodatku za zwłokę), objętych każdym poszczególnym upomnieniem, nie mniej jednak niż 5 zł, a nie więcej niż 200 zł. Koszty upomnienia przypadają wierzycielowi, a w przypadku wysłania upomnienia przez wierzyciela zastępczego (art. 25 egz. adm.) — gminie miejskiej lub wiejskiej jako wierzycielowi zastępczemu.

Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia powstaje z chwilą doręczenia upomnienia.

Wniosek o wszczęcie egzekucji.

Egzekucję wszczyna władza egzekucyjna I instancji, właściwa ze względu na miejsce zamieszkania bądź położenia przedsiębiorstwa (majątku) dłużnika na wniosek wierzyciela